

E. ON Distribuce, a.s., v měsíčních výkazech a fakturách nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje o množství elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů za rok 2011, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění účinném v době spáchání potencionálního správního deliktu, neboť vykázané údaje o množství elektrické energie ve výši 33 917 kWh za rok 2011 nemohl z obnovitelného zdroje (fotovoltaická elektrárna o výkonu [redacted] kWp) vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výroby a podmínkách slunečního osvětlení v dané lokalitě vyrobit, se dle ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů v návaznosti na ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ve smyslu ust. § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

z a s t a v u j e.

O d ů v o d n ě n í

I. Průběh kontroly Státní energetické inspekce

Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Jihočeský kraj (dále též jen „SEI“) zahájila dne 12. října 2012 v souladu s tehdy účinným zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, kontrolu u účastníka řízení, kterým je fyzická osoba podnikající [redacted], zastoupen na základě plné moci ze dne 23. února 2017 advokátem [redacted] (dále též jen „účastník řízení“), který je držitelem licence na výrobu elektřiny č. [redacted], ve znění změny č. 001, s nabytím právní moci dne 24. dubna 2009 (dále též jen „platná licence“) a provozuje jednu provozovnu s názvem [redacted], v katastrálním území [redacted], obci [redacted], okres [redacted], kraj [redacted], vymezení na pozemcích par. č. [redacted] (dále též jen „předmětná provozovna“) o celkovém instalovaném výkonu ve výši [redacted] MW. Účastník řízení uplatňoval podporu výroby elektřiny ze slunečního záření formou zeleného bonusu podle § 4 odst. 3 a 7 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), v té době účinného (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“) na základě smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelného zdroje uzavřené s provozovatelem regionální distribuční soustavy, společností E.ON Distribuce, a.s. Předmětem kontroly bylo dodržování ustanovení § 3, § 4 a § 5 v té době účinného zákona č. 180/2005 Sb., tedy i ustanovení § 5 odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb., podle něhož výrobce předává o uskutečněné výrobě a výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů naměřené nebo vypočtené údaje podle jednotlivých druhů obnovitelných zdrojů příslušnému provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy podle zvláštního právního předpisu (v rozhodné době vyhláška 541/2005 Sb., o Pravidlech trhu s elektřinou, zásadách tvorby cen za činnosti operátora trhu s elektřinou a provedení některých dalších ustanovení energetického zákona, ve znění pozdějších předpisů, resp. vyhláška č. 82/2011 Sb., o měření elektřiny a o způsobu stanovení náhrady škody při neoprávněném odběru, neoprávněné dodávce, neoprávněnému přenosu nebo neoprávněné distribuci elektřiny, ve znění pozdějších předpisů). Kontrolovaným obdobím byl rok 2011.

Fyzická kontrola na místě předmětné provozovny, při níž byl zjištěn stav elektroměrů (stanovené měřidlo typu ED 310, výr. č. 2446504, dále 3 elektroměry v měničích, které nejsou stanovenými měřidly), se uskutečnila dne 23. října 2012. Dne 20. prosince 2012 vyhotovila SEI protokol č. [REDAKCE] (dále též „protokol o kontrole“), který účastník řízení převzal dne 21. prosince 2012. Protokol o kontrole obsahuje závěr, že účastník řízení předával za kontrolované období, tedy za rok 2011, nepravdivé údaje v rozporu s § 5 odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb. o množství vyrobené elektřiny tím, že uváděl v měsíčních výkazech, jako podkladech pro fakturaci, množství elektřiny, které ovšem jím provozovaná předmětná výrobní nemohla z obnovitelných zdrojů v kontrolovaném období vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výrobní a podmínkám slunečního osvětlení v dané lokalitě vyprodukovat. V kontrolním spise jsou mj. založeny měsíční výkazy o výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále též „měsíční výkazy“), které účastník řízení vystavoval vždy prvního dne následujícího kalendářního měsíce, nejstarší měsíční výkaz je datován 1. února 2011 a nejnovější 1. ledna 2012; faktury vystavované účastníkem řízení provozovateli regionální distribuční soustavy obsahující čtvrtletní vyúčtování zeleného bonusu a faktury vystavované účastníkem řízení obchodníkovi s elektřinou obsahující čtvrtletní vyúčtování za dodávky elektřiny, obojí vycházející z údajů (hodnot) uvedených v měsíčních výkazech, jsou rovněž doloženy.

II. Průběh vedeného řízení Státní energetickou inspekcí

SEI zahájila dne 20. listopadu 2013 v souladu s § 46 správního řádu s účastníkem řízení správní řízení ve věci správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., spočívajícího v porušení § 5 odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb. způsobem uvedeným v závěru protokolu o kontrole.

V průběhu řízení SEI do spisu na podporu kontrolních zjištění doložila dva již dříve existující dokumenty, a to konkrétně odborné stanovisko Českého vysokého učení technického v Praze, fakulty elektrotechnické (dále jen „ČVUT“), ze dne 1. října 2012 zaslané SEI k jejímu dotazu a také přípis Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky České Budějovice (dále jen „ČHMÚ“), ze dne 15. ledna 2013 obsahující tabulku s měsíčními sumami globálního záření v Českých Budějovicích a na Churáňově v letech 2009 až 2012, zaslaný správnímu orgánu SEI na základě jeho objednávky. Předmětem odborného stanoviska ČVUT pak bylo posouzení maximálního možného množství vyrobené elektřiny připadající na 1 kW_p instalovaného výkonu za rok pro podmínky slunečního osvětlení v rámci České republiky pro výrobní s panely běžně komerčně dostupnými, s pevnou instalací, optimálním sklonem a optimální orientací v dané lokalitě, bez využívání koncentrátorů (odrazových ploch).

Účastník řízení se v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním ze dne 22. listopadu 2013 ohradil proti závěru protokolu o kontrole, zejména pak proti zpochybnění údajů úředně ověřených měřicích přístrojů. Rovněž rozporoval stanoviska ČVUT a ČHMÚ v tom smyslu, že není zřejmé, kde, kým a jakými měřicími přístroji byly v nich uvedené hodnoty změřeny.

SEI vydala rozhodnutí č. j. [REDAKCE] ze dne 19. prosince 2013 (dále také „napadené rozhodnutí“), jež bylo účastníkovi řízení doručeno dne 30. prosince 2013. SEI v napadeném rozhodnutí uznala účastníka řízení odpovědným za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., kterého se dopustil tím, že jako výrobce elektřiny, který vyrábí elektřinu využitím slunečního záření ve předmětné

provozovně, předal nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje o množství elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů za rok 2011 provozovateli regionální distribuční soustavy, společnosti E.ON Distribuce, a.s., v měsíčních výkazech a fakturách, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb., neboť vykázané množství elektrické energie ve výši 33 917 kWh za rok 2011 nemohl z obnovitelného zdroje (fotovoltaická elektrárna o výkonu ■■■ kWp) vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výroby a podmínkám slunečního osvětlení v dané lokalitě vyrobit. Podle téhož ustanovení zákona č. 180/2005 Sb. byla účastníkovi řízení za uvedený správní delikt uložena pokuta ve výši 128 000 Kč a dále mu byla uložena náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí SEI popsala průběh kontroly a správního řízení a také popisu skutkového stavu. V právním hodnocení správní orgán SEI setrval na závěrech učiněných v rámci kontroly, přičemž konstatoval, že naměřené nebo vypočtené údaje musí korespondovat s vyrobeným množstvím elektřiny, tedy musí být pravdivé v tom smyslu, že v mezích tolerance měřidla pravdivě vypovídá o skutečně vyrobené elektřině, která podléhá podpoře, přičemž vycházel ze stanovisek ČVUT a ČHMÚ a dále také vypořádal námitky účastníka řízení. V rámci právního hodnocení také odůvodnil výši pokuty, v rámci čehož zejména akcentovala koleraci s částkou, kterou účastník řízení od provozovatele distribuční soustavy neoprávněně získal uplatňováním zeleného bonusu na množství elektřiny, kterou nebyla jeho výroba schopna vyrobit. Dále se správní orgán SEI zabýval obecnou trestněprávní zásadou, která je součástí ústavního pořádku České republiky, konkrétně čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle které se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, avšak jestliže je to pro pachatele příznivější, použije se pozdějšího zákona. SEI v tomto smyslu provedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí porovnání sankčních ustanovení zákona č. 180/2005 Sb. a jej zrušujícího zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, jež nabyl účinnosti dnem 1. ledna 2013, a dospěla k přezkoumatelnému závěru, že pro účastníka řízení je výhodnější dřívější právní úprava zákona č. 180/2005 Sb., podle kterého tak vydala napadené rozhodnutí, proti kterému podal účastník řízení dne 9. ledna 2014 odvolání, jehož odůvodnění doplnil dne 27. ledna 2014, a kterým napadal rozhodnutí v celém rozsahu, kdy účastník řízení opětovně zpochybňoval údaje (naměřené hodnoty) úředně ověřených měřících přístrojů.

Dále účastník řízení v odvolání vznesl námitku, že SEI u něj zahájila kontrolu dne 12. října 2012 a stav elektroměru v předmětné provozovně byl kontrolován dne 23. října 2012. Další kontrolní šetření již v jeho výrobě neproběhla a správní orgán tedy nabyl potřebné poznatky nejpozději ke dni 23. října 2012. Správní řízení bylo zahájeno až v listopadu 2013 a účastník řízení má tedy za to, že s ohledem na běh lhůt dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb., nebyly po dni 23. října 2013 vůbec splněny podmínky pro zahájení správního řízení a toto by mělo být zastaveno. Dále účastník řízení rozporoval také tvrzení uvedené v napadaném rozhodnutí, že „za správní delikt odpovídá, neboť neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil“, přičemž jeho argumentace spočívala v provedení výměny špatně měřícího stanoveného elektroměru typu DVH 3113 za současný stanovený elektroměr typu ED 310 ze dne 20. září 2010. V dalších námitkách pak účastník řízení vyjadřoval nesouhlas s odůvodněním výše pokuty.

O podaném odvolání účastníka řízení ze dne 9. ledna 2014 rozhodla SEI rozhodnutím č. j. ■■■ ze dne 5. března 2014 (dále též „rozhodnutí o odvolání“) tak, že odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila, přičemž se odvolací správní orgán ztotožnil s právním hodnocením a závěry obsaženými v napadaném rozhodnutí a odvolací námitky účastníka řízení neshledal důvodnými. Ohledně námitky marného uplynutí subjektivní prekluzní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu konstatoval, že jednorozhodnutí

lhůta podle § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb. byla zachována, jelikož okamžik, kdy se správní orgán o správním deliktu dozvěděl, je třeba vztahovat až k ukončení námitkového řízení podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, k němuž došlo doručením rozhodnutí o námitkách účastníkovi řízení dne 25. ledna 2013 a správní řízení pak bylo zahájeno dne 20. listopadu 2013. Rozhodnutí o odvolání, a tím napadené rozhodnutí, nabylo právní moci dne 10. března 2014.

III. Soudní přezkum rozhodnutí Státní energetické inspekce a rozsudek Městského soudu v Praze

Účastník řízení podal dne 23. dubna 2014 proti výše uvedenému rozhodnutí SEI o odvolání správní žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji následně postoupil místně příslušnému Městskému soudu v Praze. V průběhu soudního řízení nabyt dne 1. ledna 2016 účinnosti zákon č. 131/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, na základě jehož čl. XV bodu 80 přešla působnost k projednávání správních deliktů podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, a tedy i případných reziduálních správních deliktů podle jím zrušeného zákona č. 180/2005 Sb., ze SEI na Úřad. V souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), tak soud v dalším průběhu řízení považoval za žalovaného Úřad. Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem č. j. [REDAKCE] ze dne 16. června 2016 (dále také „rozsudek“), který nabyt právní moci dne 28. července 2016, tak, že rozhodnutí o dovolání zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze se v rozsudku s odkazem na ustálenou judikaturu vyjádřil také k případné prekluzi a počátku běhu prekluzní subjektivní lhůty v řízení o správních deliktech, který je dán okamžikem vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona. To znamená, že subjektivní lhůta počíná běžet od okamžiku, kdy skutková zjištění jsou takového charakteru a v takovém rozsahu, že správní orgán má dostatek podkladů pro to, aby učinil úvahu o tom, že je zde dáno důvodné podezření z toho, že jednáním určitého subjektu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Soud v tomto případě konstatoval a v rozsudku uvedl, že z obsahu protokolu o kontrole není zřejmé, z jakých skutkových zjištění kontrolní orgán vycházel, když učinil závěr o tom, že vykázané množství vyrobené elektřiny na stanoveném elektroměru nemohlo být předmětnou výrobnou vyrobeno, respektive není zřejmé, kdy správní orgán zjistil skutečnosti, které by ho k uvedenému závěru důvodně opravňovaly. Ve správním spise je založeno stanovisko ČVUT ze dne 1. října 2012, z něhož by mohl správní orgán uvedený závěr učinit, když ve stanovisku ČVUT se uvádí, že z měření v letech 2006 – 2012 lze v dané lokalitě uvažovat průměrnou roční energii 1250 kWh/m², maximálně roční hodnota nepřesáhne 1440 kWh/m². Ze spisového materiálu však není zřejmé, kdy měl toto stanovisko správní orgán, který prováděl kontrolu v této věci, k dispozici. To znamená, že není zřejmé, kdy mohl mít správní orgán podklady pro to, aby mohl vědět, že účastníkem řízení vykazované množství vyrobené elektřiny nemohla jeho výrobnou vyrobit, resp. aby mohl vědět, že účastník řízení uváděl nepravdivé údaje. Kontrolní orgán SEI se naopak se sdělením ČHMÚ ze dne 15. ledna 2013 mohl nepochybně seznámit až po tomto uvedeném datu, ale v protokolu o kontrole ze dne 20. prosince 2012 již kontrolní orgán konstatoval nemožnost výroby takového množství elektřiny, které bylo účastníkem řízení vykázano, z čehož vyplývá, že dané stanovisko ČHMÚ nemělo vliv na běh

jednoleté prekluzní lhůty pro zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť uvedený závěr byl vyjádřen kontrolním orgánem SEI dříve, než bylo uvedené stanovisko vydáno. To znamená, že skutková zjištění, ze kterých byl uvedený závěr vyjádřený v protokolu o kontrole uveden, musela mít SEI k dispozici nejpozději ke dni sepsání protokolu o kontrole. Soud se neztotožnil se stanoviskem SEI, která dovozovala počátek běhu jednoleté subjektivní lhůty ke dni rozhodnutí o námitkách, které žalobce podal proti protokolu o kontrole, jež bylo vydáno dne 23. ledna 2013, když je zřejmé, že poznatky o tvrzeném porušení zákona musel správní orgán mít nejpozději ke dni 20. prosince 2012. Z obsahu spisového materiálu však nevyplývá, ke kterému konkrétnímu dni měl správní orgán dostatečné poznatky pro to, aby mohl učinit závěr o porušení zákona, který je vyjádřen v protokolu o kontrole. Za daného skutkového stavu nelze tedy jednoznačně určit počátek běhu jednoleté prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť nelze stanovit, zda poznatky o tvrzené nemožnosti vyrobit vykázané množství elektřiny měl správní orgán již ke dni, kdy stanovil stav na elektroměrech, nebo až ke dni, kdy byl sepsován protokol o kontrole. Současně však samotná skutková zjištěná ze dne 23. října 2012 neodůvodňují závěr o tom, že by správní orgán mohl mít dostatečné podklady pro to, aby mohl posoudit, zda došlo či nedošlo k naplnění správního deliktu. Posouzení počátku běhu jednoleté subjektivní lhůty nechal opětovně posoudit Úřad.

Soud dále v rozsudku vytýká napadenému rozhodnutí to, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by se správní orgán SEI blíže zabýval otázkou, jaké protiprávní jednání účastníka řízení způsobilo, že byly předány nepravdivé údaje o vyrobené elektřině, tedy jakým protiprávním jednáním účastníka řízení došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb. Přitom je nutno uvést, že „nepravdivost“ údajů v daném případě nespočívala v tom, že by žalobce uváděl jiné údaje, než které byly naměřeny stanoveným elektroměrem typu ED 310, ale nepravdivost je dovozována ze skutečnosti, že bylo vykázano více vyrobené elektřiny, než která mohla být v předmětné provozovně vyrobena. Soud je tak přesvědčen, že se správní orgán SEI nedostatečně zabývala otázkou, porušením jakých konkrétních povinností se účastník řízení měl dopustit předmětného správního deliktu. Jak vyplývá z obsahu spisu, účastník řízení vycházel z údajů, které byly uvedeny na elektroměru, tedy v tomto směru uváděl údaje, které měly oporu v měření stanoveným přístrojem, přičemž není známo, že by byla zjištěna nějaká konkrétní závada ohledně funkčnosti uvedeného elektroměru. Je přitom ze spisu zřejmé, že účastník řízení splnil svou povinnost zajistit samostatné měření elektřiny (§ 2 odst. 8 vyhlášky č. 82/2011 Sb.), které v sobě zahrnuje i obsluhu, kontrolu a údržbu měřících zařízení (§ 1 odst. 1 vyhlášky č. 82/2011 Sb., dříve § 2 odst. 1 vyhlášky č. 218/2001 Sb.), kdy nebylo doloženo žádnými konkrétními důkazy, že by účastník řízení kontrolu či údržbu měřícího zařízení zanedbal, přičemž žádné takové dokazování nebylo ani vedeno, což soud nepovažoval za dostatečné dokazování vedoucí k prokázání skutečnosti, že by účastník řízení naplnil skutkovou podstatu předmětného správního deliktu.

IV. Průběh vedeného řízení v rámci odvolacího správního orgánu Energetického regulačního úřadu

Vzhledem ke skutečnosti, že soud zároveň nezrušil prvoinstanční napadené rozhodnutí, vznikla nutnost projednat odvolání účastníka řízení ze dne 9. ledna 2014, kdy odvolací správní orgán Úřadu dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno včas a splňovalo předepsané náležitosti, a proto na základě obdrženého rozsudku po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise vydal odvolací správní orgán Úřadu rozhodnutí č. j. [REDACTED]

ze dne 23. listopadu 2016, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 22. prosince 2016 (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), kterým rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o zrušení napadeného rozhodnutí SEI a vrácení věci Úřadu k novému projednávání.

Odvolací správní orgán se v rozhodnutí o odvolání zabýval odpovědností právnické osoby za správní delikty podle § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb., podle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže území inspektorát o něm nezahájil řízení do 1 roku, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. V tomto případě byla tříletá objektivní lhůta dosud zachována s ohledem na ustanovení § 41 věty první soudní řádu správního, podle něhož stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. Podle § 10 odst. 5 zákona č. 180/2005 se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahuje ustanovení § 9 zákona č. 180/2005 Sb.

Odvolací správní orgán Úřadu byl při novém projednávání věci v rámci dalšího řízení navazujícího na provedený soudní přezkum povinen respektovat závazný právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11A 86/2014-82 ze dne 16. června 2016, kdy tento právní názor na straně SEI rozporuje zákonnost nejen rozhodnutí o odvolání SEI, ale též prvoinstančního napadeného rozhodnutí SEI, což je také důvod, pro který bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání.

Odvolací správní orgán Úřadu se vyjádřil v rozhodnutí o odvolání k posouzení otázky počátku běhu jednoleté subjektivní lhůty podle § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb. pro zahájení řízení o správním deliktu, jejíž počátek byl SEI zjevně nesprávně vztahován k rozhodnutí o námitkách proti protokolu o kontrole. Dle vysloveného názoru odvolacího správního orgánu je potřeba stanovit, kdy správní orgán SEI prokazatelně získal poznatky o jím tvrzené nemožnosti vyrobít vykázané množství elektřiny v předmětné provozovně (resp. na základě jakých skutečností k takovému hodnocení naměřených hodnot zjištěných dne 23. října 2012 vůbec dospěl), a to v období mezi 23. říjnem 2012, kdy zjistil stav na elektroměrech, a 20. prosincem 2012, kdy byl sepsán protokol o kontrole SEI. Subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení přitom bude zachována tehdy, pokud bude postaveno najisto, že těmito poznatky SEI disponovala nejdříve 20. listopadu 2012 (vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno dne 20. listopadu 2013). V případě jakýchkoliv pochybností pak s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) je nutno považovat lhůtu za propadlou. Za předpokladu, že subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt bude zachována, Úřad dále posoudí ze shromážděných podkladů, zda z nich nevyplývá nějaké jednoznačně specifikované protiprávní jednání účastníka řízení zakládající naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, které SEI v napadeném rozhodnutí nezohlednila, nebo nikoliv.

Ohledně námitek a tvrzení účastníka řízení uvedeným v podaném odvolání ze dne 9. ledna 2014 ke zpochybňování údajů naměřených stanoveným elektroměrem ze strany SEI a způsob tohoto zpochybňování, odvolací správní orgán Úřadu konstatoval, že je třeba této námítce přisvědčit, a to s ohledem na závěr soudu, který konstatoval, že se SEI blíže nezabývala otázkou specifikace protiprávního jednání účastníka řízení vedoucí k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Odvolací orgán Úřadu se přiklonil k názoru soudu, kdy „nepravdivost“ předložených údajů v daném případě nebyla dostatečně v řízení před SEI projednána, což bude rovněž předmětem posouzení podkladů v novém projednávání.

K námitce účastníka řízení, kterou rozporoval tvrzení SEI, že za správní delikt odpovídá, neboť neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, na což účastník řízení argumentoval provedením výměny špatně měřícího stanoveného elektroměru typu DVH 3113 za současný stanovený elektroměr typu ED 310 dne 20. září 2010, odvolací správní orgán Úřadu konstatoval, že se jedná o pouze tzv. obecný liberační důvod, který sice ještě v zákoně č. 180/2005 Sb. explicitně uveden nebyl, avšak v § 50 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, již zakotven je a s ohledem na shora citovaný čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba šetřit jeho případné naplnění rovněž ve vztahu k účastníkovi řízení. Odvolací správní orgán Úřadu se opětovně vyjádřil, že za předpokladu, že subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt bude zachována, musí Úřad v novém projednání věci znovu posuzovat podklady k prokázání toho, zda účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu a musí se tak zabývat i otázkou možného liberačního důvodu. Odvolací správní orgán Úřadu se dále vyjádřil k výměně stanovených elektroměrů, kdy uvedl, že vzhledem k tomu, že tato skutečnost byla provedena v září 2010 a kontrolovaným obdobím promítnutým do časového určení potenciálního správního deliktu byl rok 2011, závada na elektroměru typu DVH 3113 nemůže mít na pravdivost údajů předávaných účastníkem řízení provozovateli regionální distribuční soustavy v měsíčních výkazech za kontrolované období bezprostřední vliv.

K námitce účastníka řízení vyjadřující nesouhlas se způsobem odůvodnění výše pokuty v napadeném rozhodnutí odvolací orgán Úřadu uvedl, že Úřad v novém projednání věci při zachování prekluzivní lhůty a po opětovném posouzení podkladů musí dovodit odpovědnost účastníka řízení za předmětný správní delikt, přičemž musí uloženou sankci stanovit a její výši odůvodnit a to zcela nově.

V závěru rozhodnutí o odvolání odvolací správní orgán Úřadu uvedl, že při přezkumu napadeného rozhodnutí SEI jako nadřízený správní orgán, na nějž přešla působnost původního odvolacího správního orgánu, vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem a zejména s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. [REDAKCE], dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí SEI nebylo vydáno v souladu se zákonem, neboť prvoinstanční správní orgán SEI především neprokázal, že odpovědnost za potenciální správní delikt nezanikla v důsledku marného uplynutí subjektivní lhůty pro zahájení řízení, a dále dostatečně neprokázal, jakým konkrétním protiprávním jednáním účastníka řízení mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Z těchto důvodů rozhodl odvolací správní orgán Úřadu v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a napadené rozhodnutí SEI zrušil a věc vrátil k novému projednání Úřadu, který je podle téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, a to ve spojení s právním názorem soudu vysloveným v citovaném rozsudku.

V. Průběh vedeného řízení v prvním stupni v rámci vrácení věci k novému projednání Energetickému regulačnímu úřadu

Správní orgán prvního stupně Úřadu v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí SEI a vrácení věci k novému projednání zaslal účastníkovi řízení v rámci vedeného správního řízení *Vyrozumění o pokračování v řízení*, č. j. [REDAKCE], které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 7. února 2017. Správní orgán prvního stupně uvedeným přípisem vyrozuměl účastníka řízení, že rozhodnutím o odvolání Úřadu bylo zrušeno napadené

rozhodnutí SEI a věc byla vrácena Úřadu k novému projednání a zároveň poučil účastníka řízení v souladu s ust. § 36 správního řádu a ust. § 38 správního řádu o jeho procesních právech a možnosti vyjádření v rámci pokračování správního řízení. Správní orgán prvního stupně stanovil účastníkovi řízení termín 14 dnů pro případné vyjádření ode dne doručení předmětného vyrozumění. Účastník řízení na předmětné vyrozumění žádným způsobem nereagoval.

Správní orgán prvního stupně zaslal účastníkovi řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu *Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*, č. j. [REDAKCE] ze dne 24. února 2017, která byla účastníkovi řízení doručena dne 6. března 2017, ve které účastníkovi řízení stanovil termín 14 dnů pro případné vyjádření. Uvedené oznámení bylo účastníkovi řízení doručeno dne 6. března 2017.

Dne 20. března 2017 došlo do datové schránky Úřadu podání nazvané *Vyjádření účastníka*, vedené pod č. j. [REDAKCE], ve kterém se účastník řízení vyjadřuje k zaslánému přípisu, přičemž k dané věci uvedl, že má za to, že by mělo být řízení zastaveno, jelikož i pokud by ke spáchání správního deliktu došlo, což účastník řízení odmítá, odpovědnost za správní delikt musela zaniknout v důsledku plynutí času a pro zahájení řízení o uložení pokuty žalobci nebyly naplněny podmínky. Dále účastník řízení uvedl, že kontrola na předmětné provozovně byla zahájena dne 12. října 2012 a z protokolu o kontrole vyplývá, že stav elektroměru byl kontrolován dne 23. října 2012. Další kontroly již v předmětné výrobně neproběhly a dle mínění účastníka řízení tak správní orgán nabyl potřebné poznatky nejpozději ke dni 23. října 2012. Předmětné správní řízení SEI vedené pod č. j. [REDAKCE] bylo zahájeno až v listopadu 2013, tj. po dni 23. října 2013. Účastník řízení má tedy za to, že s ohledem na běh lhůt dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o podpoře VOZ, nebyly po dni 23. října 2013 vůbec splněny podmínky pro zahájení správního řízení a toto by mělo být zastaveno. Účastník řízení se dále odvolal a poukázal na svá tvrzení učiněná v předchozím průběhu řízení a uvedl, že má tedy za to, že podklady pro rozhodnutí v nadepsané věci jsou stále jedny a tytéž. Účastník řízení dále uvedl, že s ohledem na průběh předchozího řízení a rozhodnutí správního soudu má účastník řízení za to, že řízení v nadepsané věci nelze než zastavit. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti navrhl účastník řízení v závěru svého vyjádření, aby Úřad rozhodl, že řízení v nadepsané věci se zastavuje. Společně s vyjádřením zaslal účastník řízení také plnou moc pro právní zastoupení advokátem [REDAKCE].

VI. Právní hodnocení správního orgánu prvního stupně Energetického regulačního úřadu

Správní orgán prvního stupně Úřadu se při novém projednání věci v důsledku vrácení věci k novému projednání zabýval, s ohledem na vyslovený závazný právní názor odvolacího správního orgánu Úřadu vysloveným v rozhodnutí o odvolání, a to ve spojení s právním názorem soudu vysloveným v citovaném rozsudku, nejprve otázkou trestnosti předmětného jednání účastníka řízení ve vztahu k uplynutí lhůt určených k zahájení správního řízení, příp. k projednání správního deliktu, a to zejména subjektivní lhůtou pro zahájení řízení.

S ohledem na výše uvedené správní orgán prvního stupně uvádí, že právní předpisy upravující správní trestání omezují tzv. prekluzivními lhůtami pravomoc správních orgánů projednat správní delikt a udělit pachatelí za jeho spáchání sankci. Tyto lhůty mohou být stanoveny různým způsobem, jednak jako lhůty subjektivní (pro počátek lhůty je rozhodné, kdy se o správním deliktu dozvěděl správní orgán), ale vždy musí být stanovena lhůta objektivní (počíná běžet dnem spáchání správního deliktu). Dále právní předpisy stanoví

prekluzivní lhůty pro projednání správního deliktu nebo pro zahájení řízení o správním deliktu. Zároveň platí, že pokud jsou pro projednání správního deliktu stanoveny právním předpisem obě lhůty (tedy subjektivní i objektivní), musí být správní delikt projednán (popř. musí být zahájen) ve lhůtě subjektivní, avšak nikdy nelze překročit objektivní lhůtu pro projednání správního deliktu. Smyslem prekluze je časové omezení pravomoci správních orgánů sankcionovat protiprávní jednání osob a zároveň posílení jejich právní jistoty.

Při určování naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu a odpovědnosti za něj je nutné postupovat dle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu. Správní orgán prvního stupně tedy konstatuje, že i v tomto správním řízení je nutné v otázce úpravy subjektivních a objektivních lhůt a určení jejich počátku postupovat dle úpravy účinné v době, kdy k předmětnému jednání došlo, a to tedy v daném případě dle zákona č. 180/2005 Sb.

Podle § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb. odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže územní inspektorát o něm nezahájil řízení do 1 roku, kdy se o něm dozvěděl (subjektivní lhůta), nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán (objektivní lhůta). Otázkou odpovědnosti právnické osoby, tedy účastníka řízení, se zabýval odvolací správní orgán Úřadu v rozhodnutí o odvolání, ve kterém uvedl, že v tomto případě byla tříletá objektivní lhůta dosud zachována s ohledem na ustanovení § 41 věty první soudního řádu správního, podle něhož se stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.

Zánik trestnosti nastává za zákonem stanovených okolností, které způsobí, že trestnost činu, který byl v době svého spáchání trestným činem, přestupkem nebo správním deliktem, zanikne. Ve svém důsledku to znamená, že z objektivně předvídaných příčin zanikne vztah mezi státem, reprezentovaným věcně příslušným státním orgánem, a pachatelem trestného činu, přestupku nebo správního deliktu, vůči kterému již nadále nemohou být vyvozeny důsledky spojené s jeho spácháním. Pokud dojde k uplynutí jedné z těchto lhůt, popř. obou, dojde k zániku odpovědnosti účastníka řízení za správní delikt (neboli k zániku trestnosti předmětného jednání) a povinností Úřadu je k této skutečnosti přihlídnout z moci úřední a správní řízení zastavit, protože se daný skutek stal neprojednatelným. Trestnost činu je v takovém případě vyloučena.

Správní orgán prvního stupně je při novém projednávání věci vázán závěry a vyslovenými právní názory odvolacího správního orgánu vyslovenými v rozhodnutí o odvolání a současně též i závěry uvedenými ve výše citovaném *Rozsudku Městského soudu v Praze č. j. [redacted]* ze dne 16. června 2016. Správní orgán prvního stupně se tak s ohledem na výše uvedené a vyslovené závazné právní názory zabýval otázkou stanovení okamžiku počátku běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb. pro zahájení řízení o správním deliktu.

Podle § 10 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb. se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání, fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahuje ustanovení § 9 zákona č. 180/2005 Sb.

Ve vztahu k výše uvedenému se správní orgán prvního stupně důkladně zabýval otázkou počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu, přičemž vycházel zejména z ustálené rozhodovací praxe a judikatury soudů, a to např. z rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2010, sp. zn. 7 As 11/2010 - 134, dle kterého je počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty v řízení o správních deliktech dán okamžikem vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona. To znamená, že subjektivní lhůta počíná běžet od okamžiku, kdy skutková zjištění jsou takového charakteru a v takovém rozsahu, že správní orgán má dostatek podkladů pro to, aby učinil úvahu o tom, že je zde dáno důvodné podezření z toho, že jednáním určitého subjektu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Problematikou počátku běhu subjektivní lhůty se zabýval dále také Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 18. února 1997, sp. zn. 7 A 167/94, ve kterém vyslovil, že počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt (tedy kdy se správní orgán dozvěděl) se upíná k datu, kdy došlo oznámení určitého a věrohodného obsahu, či k datu kontroly, při níž bylo porušení zákona zjištěno. Dále se uvedenou problematikou počátku běhu prekluzivní subjektivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt ve správním řízení zabýval také Ústavní soud v nálezu ze dne 11. ledna 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, ve kterém vyslovil, že správní soudy s odkazem na svoji judikaturu dovodily, že okamžikem počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.

V daném případě je začátek běhu prekluzivní lhůty přitom vymezen v období mezi dnem 23. října 2012, kdy byla realizována fyzická kontrola předmětné provozovny ze strany SEI a provedeno kontrolní zjištění SEI a dnem 20. prosince 2012, kdy byl vyhotoven protokol o kontrole SEI. V průběhu řízení SEI bylo do spisu SEI, na podporu kontrolních zjištění, doloženo již výše uvedené odborné stanovisko ČVUT ze dne 1. října 2012 zasláné SEI k jeho dotazu. Tento dokument je datován dnem vyhotovení 1. října 2012, na kterém je vyznačeno podací razítko SEI ze dne 4. října 2012. S tímto stanoviskem se tak mohla SEI seznámit ještě před datem 23. října 2012. Z toho vyplývá, že k tomuto datu již mohla SEI mít určité poznatky o tom, jaké množství elektrické energie je možné v předmětné provozovně účastníka řízení vyrobit. Ze spisu SEI však není zřejmé, kdy konkrétně měla SEI toto stanovisko k dispozici, tzn., že není zřejmé, kdy měla SEI podklady pro to, aby mohla prokazatelně vědět, že účastníkem řízení vykazované množství vyrobené elektřiny nemohl účastník řízení v předmětné provozovně vyrobit, resp. aby mohla vědět, že účastník řízení uváděl nepravdivé údaje. V dané věci proto nelze vyloučit ani to, že si SEI závěr o tom, že účastník řízení nemohl vyrobit jím vykázané množství elektřiny, učinila již v průběhu konání fyzické kontroly předmětné provozovny. Žádný poznatek vylučující tuto možnost ze spisu SEI nevyplývá. Z předmětného spisu SEI nevyplývá ani to, ke kterému konkrétnímu dni měl kontrolní orgán SEI dostatečné poznatky proto, aby mohl učinit závěr o porušení zákona, který je vyjádřen v protokolu o kontrole a nelze postavit najisto, že závěr o tom, že účastník řízení nemohl vyrobit jím vykázané množství elektřiny, učinil kontrolní orgán SEI až v okamžiku vyhotovení protokolu o kontrole. V protokolu o kontrole je uvedeno toliko konstatování o porušení zákona, bez specifikace jak k tomuto závěru kontrolní orgán SEI dospěl. Naopak v Rozhodnutí o námitkách SEI ze dne 23. ledna 2013, kterým byly námitky účastníka řízení proti protokolu o kontrole zamítnuty, je v odůvodnění již zmiňováno shora uvedené odborné stanovisko ČVUT. Z toho je patrné, že dané mohlo být podkladem SEI při posuzování dané věci již od počátku, čemuž nasvědčuje i datum jeho vyhotovení. Z obsahu spisu SEI nevyplývá žádné vodítko ani konkrétní dokument, který by napomohl ke konkrétnímu určení konkrétního data pro stanovení počátku běhu subjektivní lhůty, byť by se mohlo zdát datum samotné kontroly předmětné provozovny ze strany SEI jako pravděpodobné, nelze jej jednoznačně potvrdit, vyloučit ani vyvrátit. Za daného stavu není možné jednoznačně postavit na jisto, jaký den je dnem počátku běhu subjektivní lhůty pro

zánik odpovědnosti za správní delikt, tedy konkrétní datum mezi 23. říjnem 2012 a 20. prosincem 2012. Správní orgán prvního stupně tak nemůže v daném případě s ohledem na výše uvedené jednoznačně a prokazatelně postavit na jisto konkrétní datum, od kdy počíná běžet subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení a projednání věci ani konkrétní datum, kdy SEI disponovala potřebnými poznatky.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání, vyslovil odvolací správní orgán Úřadu právní názor, jímž je prvostupňový správní orgán vázán, a to že subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení bude zachována tehdy, pokud bude postaveno najisto, že těmito poznatky SEI disponovala nejdříve dne 20. listopadu 2012 (vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno dne 20. listopadu 2013) a dále odvolací správní orgán vyslovil, že v případě jakýchkoliv pochybností pak s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* bude nutné lhůtu považovat za propadlou.

Na základě výše uvedeného správní orgán prvního stupně konstatuje, že ze všech podkladů SEI a kompletního spisového materiálu, který má správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání věci k dispozici, nelze určit a dle závazného právního názoru odvolacího správního orgánu postavit najisto přesný okamžik, kdy SEI disponovala potřebnými poznatky a kdy získala dostatečné informace o spáchání správního deliktu, jelikož z obsahu spisu SEI nelze jednoznačně určit okamžik, kdy kontrolní orgán prokazatelně disponoval předmětnými poznatky.

S ohledem na výše uvedené v souladu se zásadou *in dubio pro reo* (v *pochybnostech ve prospěch*), kdy jsou zde jednoznačné pochybnosti o zachování subjektivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu s účastníkem řízení ze strany SEI dne 20. listopadu 2013, a tedy není v daném případě možné s jistotou určit a rozhodnout, zda SEI předmětné správní řízení zahájila s účastníkem řízení v souladu s podmínkami zachování subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb., podle kterého bylo možno řízení zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se územní inspektorát o porušení povinnosti dozvěděl, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že v dané věci s ohledem na vyslovený právní názor odvolacího správního orgánu vyslovený v rozhodnutí o odvolání ve spojení s právním názorem soudu vyslovený ve výše citovaném rozsudku nelze než považovat předmětnou lhůtu v daném případě za propadlou.

Dle ust. § 66 odst. 2 správního řádu správní orgán řízení vedené z moci úřední usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.

Pod „odpadnutí důvodu řízení“ jako procesního důvodu zastavení řízení vedeného z moci úřední dle ust. § 66 odst. 2 správního řádu nespádají případy, kdy správní orgán v řízení o správním deliktu dojde k závěru, že například skutek, o němž se řízení vede, není správním deliktem či nebyl „obviněnému“ tedy účastníkovi řízení prokázán nebo kdy odpovědnost za přestupek zanikla. Analogicky je třeba v těchto případech vycházet i u jiných

správních deliktů z ust. § 76 zákona o přestupcích, který předpokládá, že v takových případech se rozhodnutí o zastavení řízení účastníkům oznamuje. V případech, kdy dochází k zastavení řízení nikoliv z procesních důvodů, ale z důvodů věcných, kdy se meritorně a s účinky věci pravomocně rozhodnuté rozhoduje o předmětu řízení, nelze vydat usnesení o zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, ale mělo by být vydáno rozhodnutí, které má povahu rozhodnutí deklaratorního, tzn. rozhodnutí dle ust. § 67 odst. 1 správního řádu. Správní orgán proto konstatuje, že vedené správní řízení bylo výrokem tohoto rozhodnutí zastaveno s odkazem na ust. § 66 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích rozhodnutím ve smyslu ust. § 67 a násl. správního řádu.

S ohledem na zánik odpovědnosti účastníka řízení, tedy trestnosti výše uvedeného správního deliktu, vlivem uplynutí subjektivní lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt, se správní orgán prvního stupně již dále nezabýval a blíže neposuzoval možné naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tzn. posouzením specifikace protiprávního jednání účastníka řízení zakládající naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, které SEI v napadaném rozhodnutí nezohlednila.

S ohledem na výše uvedené tak považuje správní orgán prvního stupně vypořádání ostatních skutečností, vyjádření a námitek účastníka řízení vyslovených v jeho podáních v daném případě za bezpředmětné a nedůvodné.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad v souladu s ustanovením § 152 správního řádu k předsedkyni Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne od dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

- Otisk úředního razítka -

Mgr. Darina Loukotová
oprávněná úřední osoba

Obdrží: [REDACTED], prostřednictvím zmocněnce, kterým je advokát [REDACTED]